

projektowanie systemu

cel użytkownika:

system operacyjny powinien być wygodny, łatwy w użyciu, prosty do nauczenia, niezawodny, bezpieczny i szybki

cel producenta:

system operacyjny powinien być łatwy do zaprojektowania, realizacji i pielęgnowania, a także elastyczny, niezawodny, wolny od błędów i wydajny

implementacja systemu

- **dawniej** → systemy operacyjne pisane w całości w językach asemblerowych
- **OS/360** – pierwsza próba użycia języka wysokiego poziomu (PL/I)
- **obecnie** → systemy operacyjne pisane prawie wyłącznie w językach wyższego poziomu (głównie w C lub C++)

implementacja systemu

Zalety używania języka wysokiego poziomu:

- szybkość programowania
- łatwość rozumienia, modyfikowania i sprawdzania kodu
- wysoka przenośność

implementacja systemu

Wady:

- gorsza wydajność
- większe zużycie zasobów (szczególnie pamięci)
- wąskie gardła → przepisywane na język maszynowy

generowanie systemu

- **system operacyjny** - projektowany na pewną klasę architektur i konfiguracji sprzętu
- musi być skonfigurowany dla każdej specyficznej instalacji komputerowej → generowanie systemu
- generacja systemu wymaga znajomości konfiguracji danego sprzętu
- w chwili obecnej dominuje podejście polegające na generowaniu systemu o jak największej uniwersalności kosztem rozmiaru i wydajności

rozruch systemu (bootstrap)

- **bootstrap** – procedura rozpoczęcia pracy systemu operacyjnego
- **bootstrap loader** – kod przechowywany w pamięci ROM → lokalizuje miejsce w pamięci pomocniczej, z którego ładuje kolejny program ładujący
- program ładujący może zlokalizować kolejny program ładujący (stąd nazwa *bootstrap*)
- załadowanie i uruchomienie jądra
- jądro ładuje moduły i sterowniki oraz uruchamia usługi i programy systemowe

PROCESY i WĄTKI

Proces

- w systemach wsadowych → **JOB (praca)**
- w systemach z podziałem czasu → **TASK (zadanie)**
- **proces = program + wykonanie**
- innymi słowy: proces to wykonujący się kod
- jeden program może być treścią kilku procesów
- jeden proces ma źródło w tekście jednego programu
- aplikacja może składać się z więcej niż jednego procesu

Składowe procesu

- kod procesu (**text section**)
- licznik rozkazów (**program counter**)
- stos procesu (**process stack**)
- dane procesu (**data section**)

Stan procesu

Przebywający w systemie proces może wielokrotnie zmieniać swój stan:

NOWY → w chwili tworzenia

AKTYWNY → kod procesu jest wykonywany przez CPU

CZEKAJĄCY → proces nie wykonuje się, czeka na zdarzenie

GOTOWY → proces czeka na przydział procesora

ZAKOŃCZONY → zakończył działanie

Stan procesu

W danej chwili:

liczba **aktywnych** procesów jest co najwyżej równa liczbie CPU

liczba procesów **czekających i gotowych** jest *dowolnie* duża

Diagram stanów procesu

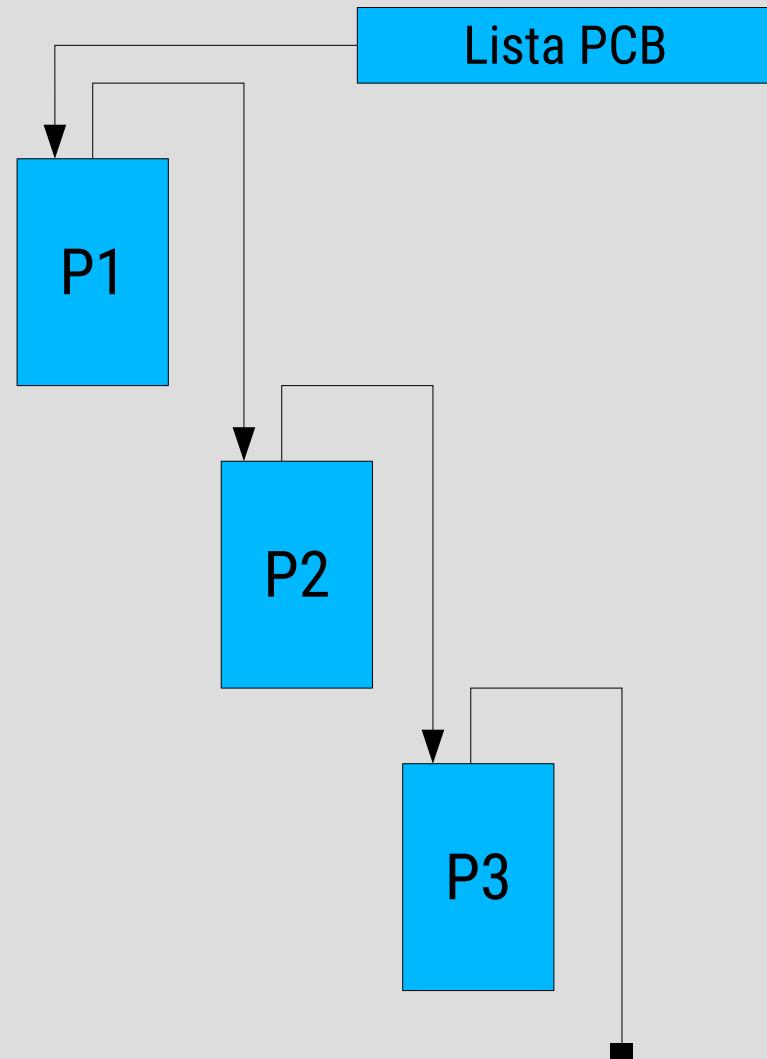

Atrybuty procesu

pamiętane w bloku sterowania procesu
(*process control block* – PCB)

- **identyfikator** procesu (*process identifier* – PID)
(unikalny w systemie) – nazwa lub numer
- **stan procesu** (*process state*)
- **licznik rozkazów** (*program counter*) – adres następnego rozkazu
- **kontekst** (*program context*) – rejesty procesora
- **dane planisty** – priorytet, kolejki zamówień, etc
- **dane zarządcy pamięci** – rejesty graniczne, klucze pamięci, etc
- **dane rozliczeniowe** – czas pracy, zużyte zasoby, etc
- **dane zarządcy we/wy** – przydzielone urządzenia, otwarte pliki

Hipotetyczna budowa PCB

Planowanie procesów (scheduling)

Cel: jak najefektywniejsze wykorzystanie procesora.

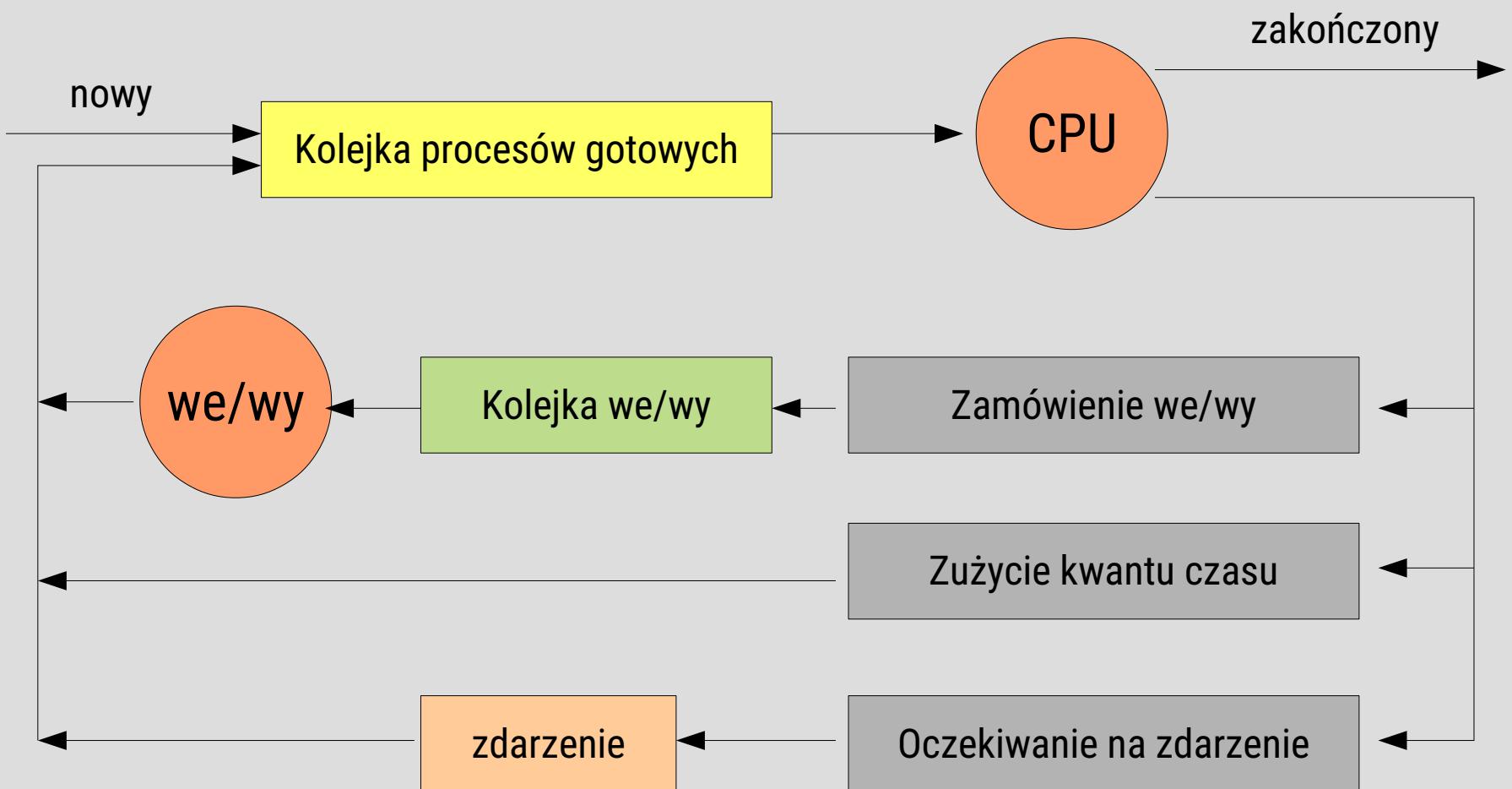
Planista (**scheduler**) – podejmuje decyzje co do kolejności aktywowania procesów.

Kolejki planowania (przykładowe):

- kolejka zadań (procesów)
- kolejka procesów gotowych (**ready queue**)
- kolejka do urządzenia (**device queue**)
[każde urządzenie może mieć własną kolejkę]

**PROCESY WĘDRUJĄ POMIĘDZY KOLEJKAMI
W TAKT ZMIAN ICH STANU**

Diagram czynności planisty

Kategorie planistów

Planista długoterminowy (long term scheduler – LTS)

- inaczej „planista zadań” (*job scheduler*)
- wybiera zadania z puli zadań (przechowywanej zewnętrznie)
- ładuje do pamięci i kolejkuje
- nadzoruje liczbę procesów w pamięci
- wywoływany rzadko – może być powolny

Planista krótkoterminowy (short term scheduler – STS)

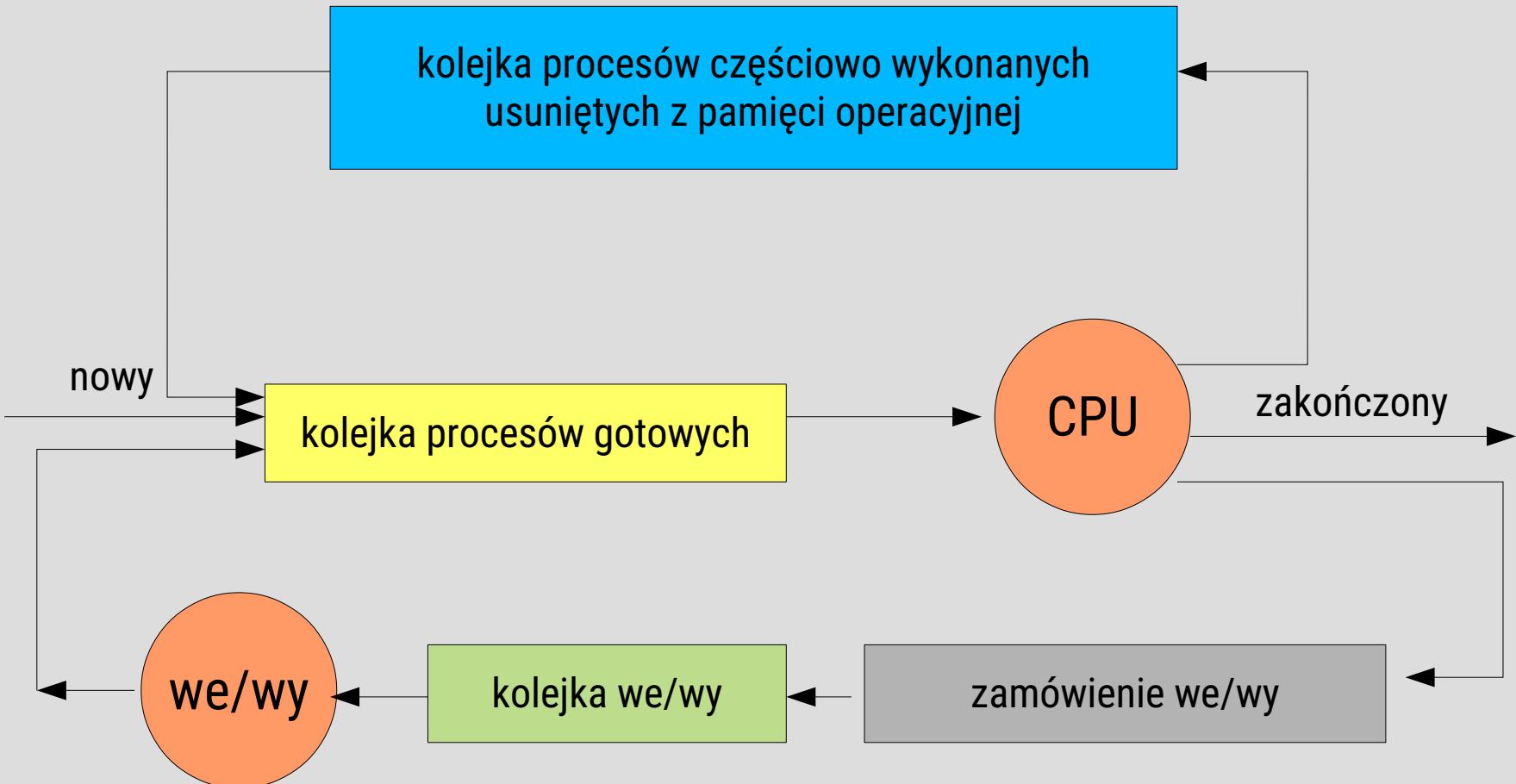
- wybiera jeden proces z kolejki procesów gotowych
- wywoływany często – musi być szybki

Dodatkowa kategoria planisty

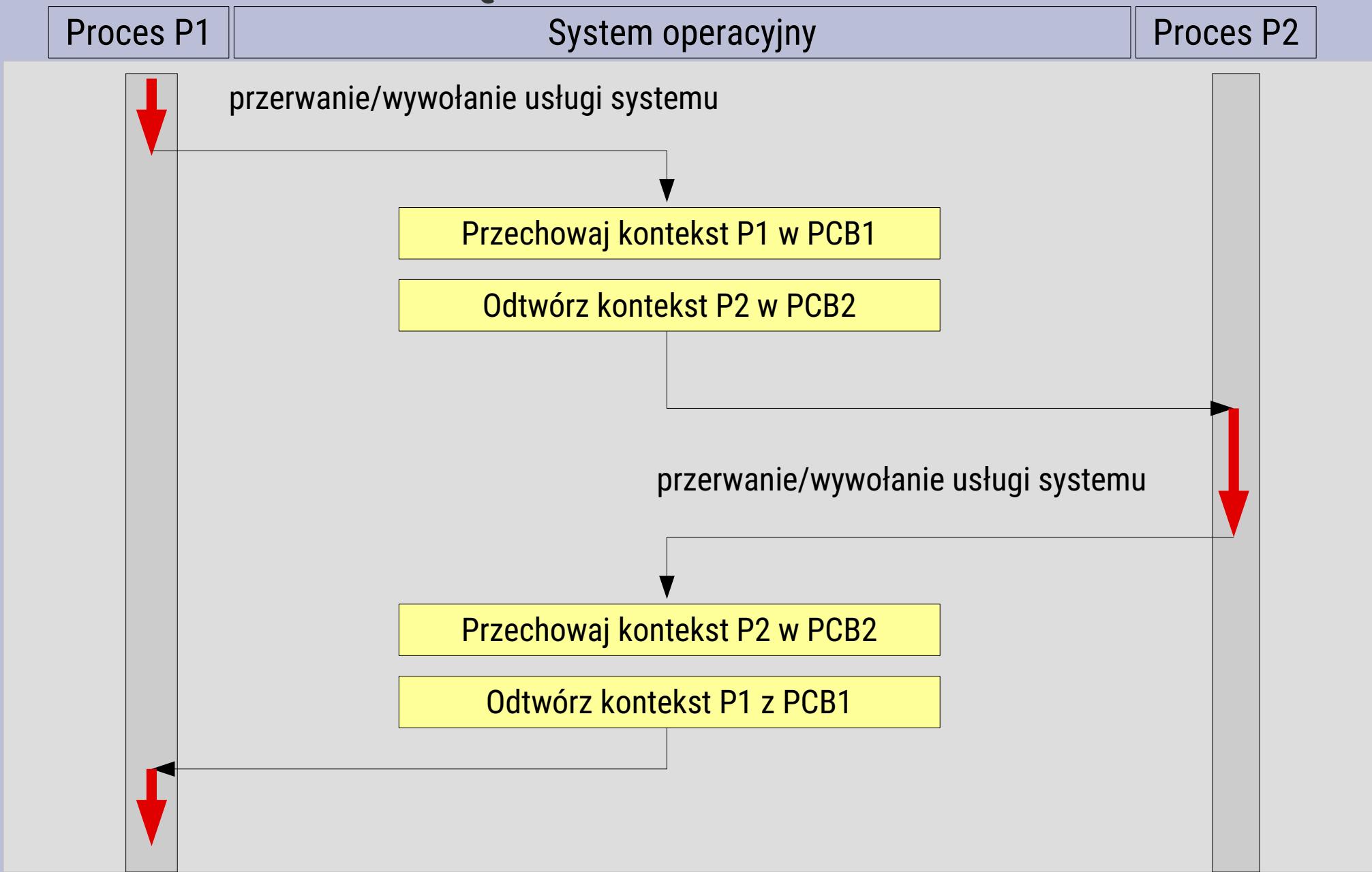
Planista średnioterminowy (mid term scheduler – MTS)

- inaczej „planista swapowania” (swap scheduler)
- odpowiedzialny za wymianę procesów pomiędzy pamięcią operacyjną, a pamięcią pomocniczą

Diagram planisty średnioterminowego

Przełączanie kontekstu

Przełączanie kontekstu

- przełączenie procesora do innego procesu (ang. *context switch*) → wymaga przechowania stanu starego procesu i załadowania przechowanego stanu nowego procesu
- czas przełączania kontekstu → jeden z parametrów systemu operacyjnego (np. w RTS jest krytyczny)
- jest „daniną” na rzecz systemu – brak użytecznej pracy
- czas przełączania zależy od możliwości sprzętu (zwykle od 1 do 100 mikrosekund)
- niektóre procesory mają po kilka zbiorów rejestrów: przełączenie kontekstu = zmiana wartości wskaźnika do bieżącego zbioru rejestrów (jeden rozkaz maszynowy)
- przełączanie kontekstu może być wąskim gardłem systemu operacyjnego (ang. *bottleneck*)

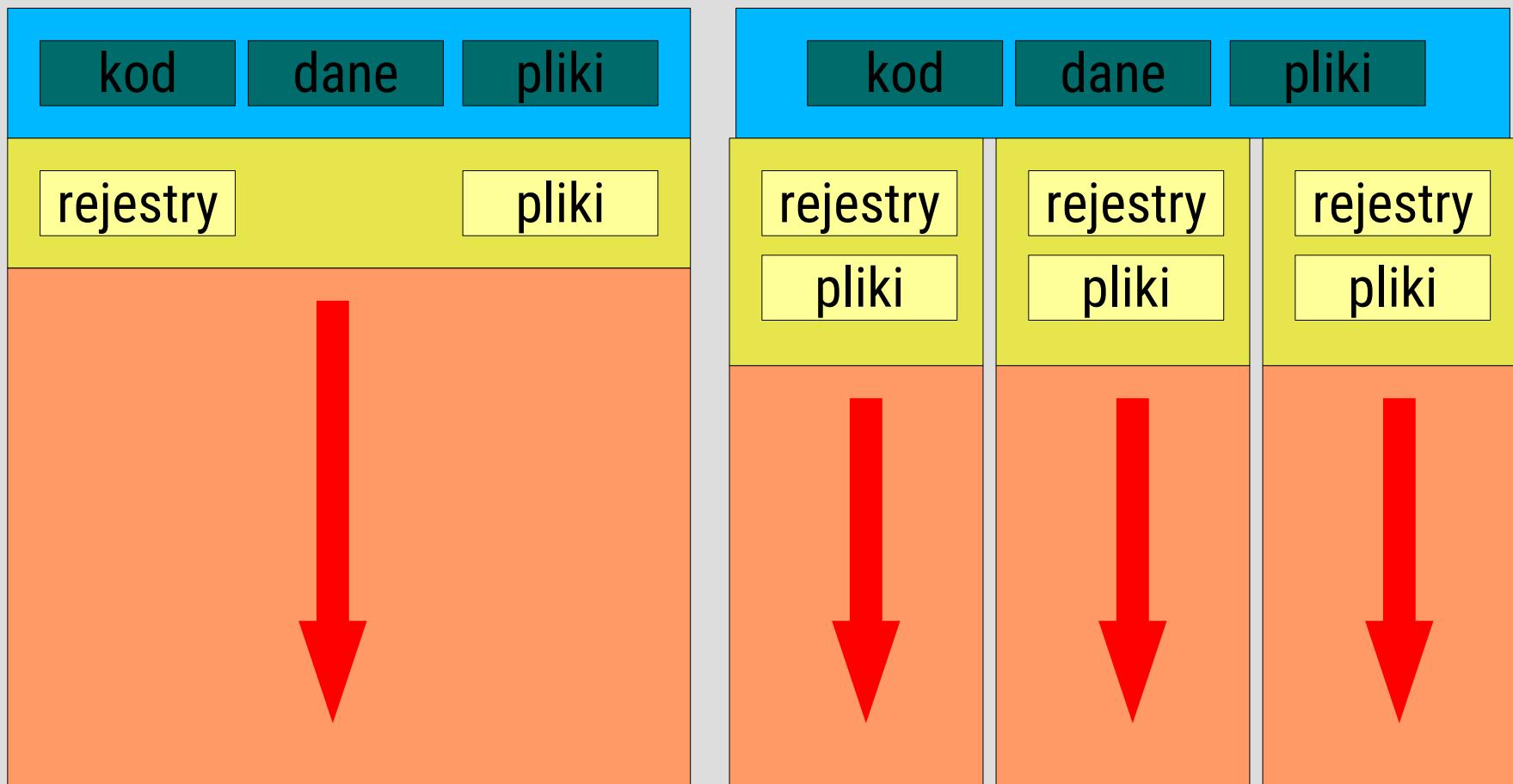
Wątki (**threads**)

- tzw. lekki proces (ang. *light-weight process* – LWP)
- obecnie podstawowa jednostka wykorzystania CPU
- każdy wątek posiada odrębny:
 - licznik rozkazów
 - zbiór rejestrów
 - stos
- wspólne dla równorzędnych wątków są:
 - sekcja kodu
 - sekcja danych
 - zasoby systemowe (pliki, sygnały, etc)
- wszystkie wątki równorzędne → **zadanie**

Wątki (*threads*)

- tradycyjny proces → ciężki process (ang. *heavy-weight process*) → zadanie z jednym wątkiem
- wątek może przebiegać dokładnie w jednym zadaniu
- zalety wątków:
 - dzielenie zasobów
 - tańsze przełączanie między wątkami niż między procesami
 - tańsze tworzenie
 - oszczędne wykorzystanie zasobów → dzięki ich współużytkowaniu
 - współpraca wielu wątków pozwala zwiększyć przepustowość
 - poprawa wydajności → jeśli jeden wątek jest zablokowany, to może działać inny
 - efektywne wykorzystanie architektury wieloprocesorowej
(trwałe związanie wątku ze wskazanym procesorem → koligacja).

Zadania jedno i wielowątkowe

Implementacja wątków

- **wątki poziomu użytkownika** (ang. *user-level threads*)
- tworzone za pomocą funkcji bibliotecznych
- przełączanie między wątkami nie wymaga wzywania systemu operacyjnego (POSIX threads = Pthreads)
- **zalety:**
 - szybkie przełączanie między wątkami
- **możliwe wady:**
 - przy jednowątkowym jądrze każde odwołanie do niego z wątku użytkownika powoduje wstrzymanie całego zadania
 - nieadekwatny przydział czasu procesora (zadanie wielowątkowe i jednowątkowe mogą dostawać tyle samo kwantów czasu)

Implementacja wątków

- **wątki jądra** (*kernel threads*)
- obsługiwane przez jądro systemu operacyjnego
- przełączanie między wątkami wymaga wzywania systemu operacyjnego
- **zalety:**
 - wydajniejsze planowanie przydziału czasu procesora
- **wady:**
 - wolniejsze przełączanie wątków – bo zajmuje się tym jądro za pomocą przerwań

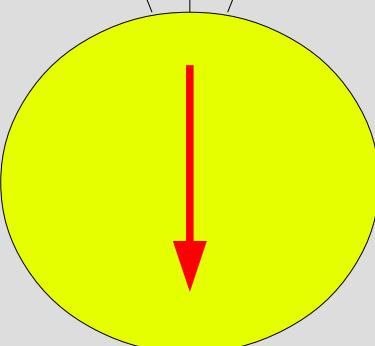
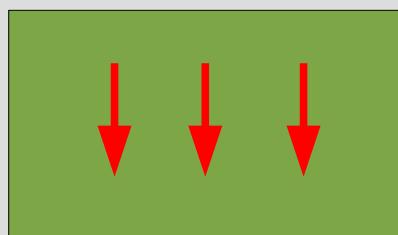
Modele wielowątkowości

- „**wiele na jeden**” (**many to one**)
 - wiele wątków użytkownika odwzorowanych na jeden wątek jądra
 - stosowany w systemach nie posiadających wątków jądra
 - np. SUN/Oracle Solaris
- „**jeden na jeden**” (**one to one**)
 - każdy wątek poziomu użytkownika odwzorowany jednoznacznie na jeden wątek jądra
 - np. Windows NT, OS/2

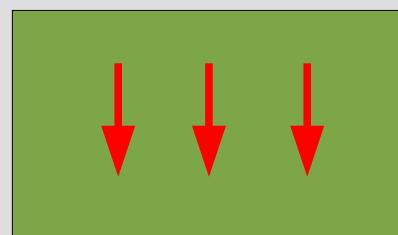
Modele wielowątkowości

- „**wiele na wiele**” (**many to many**)
- wiele wątków użytkownika jest multipleksowanych na mniejszą lub równą liczbę wątków jądra
- pozwala systemowi operacyjnemu utworzyć dostateczną liczbę wątków jądra → dobra współbieżność i wydajność
- często występuje poziom pośredni w postaci procesów lekkich (LWP) będących dla wątków użytkownika rodzajem wielowątkowych wirtualnych procesorów → z każdym LWP związany jest jeden wątek jądra, natomiast zwykły proces może składać się z jednego lub więcej LWP
- np. SUN/Oracle Solaris 2, IRIX, HP-UX, Tru64 UNIX

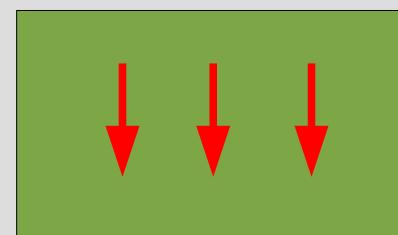
Modele wielowątkowości

wiele na jeden

jeden na jeden

wiele na wiele

Kasowanie wątków

- *thread cancellation*
- **kasowanie asynchroniczne** – wątek ma możliwość natychmiastowego skasowania innego wątku (tzw. *target thread*)
- niebezpieczne przy współdzielonych zasobach
- **kasowanie odroczone** – *target thread* okresowo sprawdza, czy polecono mu się zakończyć (tzw. punkty kasowania – *cancellation points*)

Wątki w specyfikacji POSIX

- udostępniane jako biblioteka **Pthreads**
- dostępne głównie w systemach uniksowych (np. Linux, Solaris, MacOS X)
- nie mają natywnego wsparcia w MS Windows
- z oczywistych powodów brak wyraźnych związków między P-wątkami, a stowarzyszonymi z nimi wątkami jądra.

Biblioteka **pthreads**

- poprawne skompilowanie kodu używającego **pthreads** wymaga użycia dyrektywy:

```
#include <pthread.h>
```

- poprawne skonsolidowanie programu używającego **pthreads** wymaga użycia opcji:

```
gcc -pthread prog.c
```

Biblioteka pthreads

- pojedynczy wątek jest reprezentowany jako dana typu:

`pthread_t`

- (definicja typu jest zależna od implementacji, jednak najczęściej jest to `long int`)
- daną tą wykorzystuje się jako identyfikator wątku (tzw. TID – *thread identifier*)

Biblioteka pthreads

- funkcja zawierająca tekst wątku musi być zadeklarowana jako:

```
void *thread(void *data);
```

- nazwa funkcji jest – rzecz jasna – dowolna
- wynikiem funkcji może być wykorzystany do zwrócenia wyniku obliczeń wykonanych przez wątek (najprawdopodobniej będzie konieczne rzutowanie)
- parametr **data** może być wykorzystany do przekazania danych inicjujących wątek (np. może to być wskaźnik na strukturę)

Biblioteka pthreads

- wystartowanie nowego wątku realizuje funkcja:

```
int pthread_create(  
    pthread_t *thread,  
    pthread_attr_t *attr,  
    void *(*start_routine) (void *),  
    void *arg  
) ;
```

- start wątku następuje niezwłocznie po wywołaniu funkcji
- funkcja zwraca:
 - 0 w przypadku poprawnego wystartowania nowego wątku
 - kod błędu w przeciwnym przypadku

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `pthread_create()`
`pthread_t *thread,`
- wskaźnik na daną, w której funkcja umieści daną identyfikującą wątek (TID)

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `pthread_create()`

`pthread_attr_t *attr,`

- wskaźnik na daną specyfikującą atrybuty nowego wątku albo `NULL`, jeśli wątek ma przyjąć atrybuty domyślne

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `pthread_create()`

```
void *(*start_routine) (void *)
```

- wskaźnik na funkcję zawierającą tekst wątku (dostarczoną przez użytkownika biblioteki)

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `pthread_create()`

`void *arg`

- wskaźnik na dane inicjujące wątek
- wskaźnik ten zostanie przekazany jako argument do funkcji zawierającej tekst wątku

Biblioteka pthreads

- oczekивание на zakończenie wskazanego wątku realizuje funkcja:

```
int pthread_join(  
    pthread_t thread,  
    void **retval  
) ;
```

- funkcja jest „wątkowym” odpowiednikiem funkcji `waitpid()` używanej w odniesieniu do procesów
- proces/wątek wywołujący `pthread_join()` jest zawieszany do chwili zakończenia wykonania funkcji
- funkcja zwraca:
 - 0 w przypadku poprawnego wykonania
 - kod błędu w przeciwnym przypadku

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `int pthread_join():`
`thread_t thread`
- identyfikator wątku, na zakończenie którego oczekujemy

Biblioteka pthreads

- parametry funkcji `int pthread_join()`:

`void **retval`

- wskaźnik na daną typu `void*`, w której funkcja umieści wynik zwrócony przez tekst wątku albo `NULL`, jeżeli nie potrzebujemy tej informacji

Biblioteka pthreads

- pobranie własnego TID realizuje funkcja:

```
pthread_t pthread_self(void);
```

- funkcja zawsze kończy się powodzeniem

Biblioteka pthreads

```
#include <stdio.h>
#include <stdlib.h>
#include <pthread.h>
#include <unistd.h>

#define THREADS 3

void *thread(void *data) {
    char *msg = (char *) data;
    pthread_t self = pthread_self();
    srand(self);
    printf("Thread %ld started: '%s'\n", self, msg);
    long delay = rand() % 5 + 1;
    sleep(delay);
    printf("Thread %ld finished\n", self);
    return (void *)delay;
}

:
```

Biblioteka pthreads

```
:  
  
int main(void) {  
    pthread_t threads[THREADS];  
    char      data[THREADS][20];  
  
    printf("main() started...\n");  
    for(int i = 0; i < THREADS; i++) {  
        sprintf(data[i],"Thread #%-d!", i+1);  
        pthread_create(threads + i, NULL, thread, data[i]);  
    }  
    for(int i = 0; i < THREADS; i++) {  
        long retval;  
        pthread_join(threads[i], (void *)&retval);  
        printf("Thread %d joined: %ld\n", i+1, retval);  
    }  
    return 0;  
}
```

Biblioteka pthreads

```
$ gcc -pthread prog.c -o prog
$ ./prog
main() started...
Thread 7fa971fb6700d started: 'Thread #1!'
Thread 7fa9717b5700d started: 'Thread #2!'
Thread 7fa970fb4700d started: 'Thread #3!'
Thread 7fa971fb6700d finished
Thread 7fa970fb4700d finished
Thread 1 joined: 3
Thread 7fa9717b5700d finished
Thread 2 joined: 4
Thread 3 joined: 3
$
```

Wątki w Windows NT

- aplikacja Windows działa jako osobny proces, który może zawierać jeden lub więcej wątków – stosowane jest odwzorowanie „jeden na jeden”
- dostarczana jest także tzw. biblioteka włókien (**fiber**) wg. modelu „wiele na wiele”.

Wątki w Windows NT

- poprawne skompilowanie kodu używającego wątków wymaga użycia dyrektywy:

```
#include <windows.h>
```

- sam wątek jest w Windows NT identyfikowany uchwytem, czyli daną o typie:

```
HANDLE
```

Wątki w Windows NT

- funkcja zawierająca tekst wątku musi być zadeklarowana jako:

```
DWORD WINAPI thread(LPVOID data);
```

- funkcję taką nazywa się w terminologii systemu Windows mianem *worker thread* i uznaje się, że wskaźnik na nią jest typu [LPTHREAD_START_ROUTINE](#)
- w przypadku poprawnego zakończenia funkcja powinna zwrócić 0 (zero)
- parametr [data](#) może być wykorzystany do przekazania danych inicjujących wątek (np. może to być wskaźnik na strukturę)

Wątki w Windows NT

- do wystartowania wątku służy funkcja:

```
HANDLE WINAPI CreateThread(  
    LPSECURITY_ATTRIBUTES lpThreadAttributes,  
    SIZE_T dwStackSize,  
    LPTHREAD_START_ROUTINE lpStartAddress,  
    LPVOID lpParameter,  
    DWORD dwCreationFlags,  
    LPDWORD lpThreadId  
) ;
```

- funkcja zwraca:
 - w przypadku powodzenia uchwyt (nie TID!) wystartowanego wątku
 - **NULL** w przeciwnym przypadku

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:
`LPSECURITY_ATTRIBUTES lpThreadAttributes,`
- wskaźnik na zbiór atrybutów zabezpieczeń nowego wątku albo
`NULL`, jeśli wątek ma wystartować z atrybutami domyślnymi

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:

`SIZE_T dwStackSize`

- rozmiar stosu przydzielonego wątkowi albo `0` dla rozmiaru domyślnego
- konieczność powiększenia stosu może wynikać z dużego rozmiaru zmiennych lokalnych wątku lub ze stosowania rekurencji

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:

`LPTHREAD_START_ROUTINE lpStartAddress`

- wskaźnik na funkcję dostarczającą tekst wątku

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:
`LPVOID lpParameter`
- wskaźnik na dane, które zostaną przekazane do funkcji dostarczającej tekst wątku

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:

`DWORD dwCreationFlags`

- maska bitowa określająca opcje tworzenia nowego wątku albo `0` w przypadku ustawienia opcji domyślnych

Wątki w Windows NT

- parametry funkcji `CreateThread()`:
`LPDWORD lpThreadId`
- wskaźnik na zmienną, w której zostanie umieszczony TID nowego wątku

Wątki w Windows NT

- do czekania na zakończenie wątku/wątków używa się znanych już funkcji:

`WaitForSingleObject()`

`WaitForMultipleObjects()`

Wątki w Windows NT

- do pobrania własnego TID używa się funkcji:

```
DWORD WINAPI GetCurrentThreadId(void);
```

- funkcja zwraca tę samą wartość, którą `CreateThread()` umieszcza w swoim ostatnim argumencie

Wątki w Windows NT

```
#include <stdio.h>
#include <stdlib.h>
#include <windows.h>

#define THREADS 3

typedef struct {
    char msg[20];
    int retval;
} DATA;

DWORD WINAPI thread(LPVOID data) {
    DATA *dat = (DATA *) data;
    DWORD self = GetCurrentThreadId();
    printf("Thread %d started: \'%s\'\n", self, dat->msg);
    srand(self);
    DWORD delay = rand() % 5 + 1;
    Sleep(delay * 1000);
    printf("Thread %d finished\n", self);
    dat->retval = delay;
    return 0;
}
:
```

Wątki w Windows NT

```
:  
int main(void) {  
    HANDLE    threads[THREADS];  
    DWORD     thrdids[THREADS];  
    DATA      data[THREADS];  
  
    printf("main() started...\n");  
    for(int i = 0; i < THREADS; i++) {  
        sprintf(data[i].msg,"Thread # %d!", i+1);  
        threads[i] = CreateThread(NULL,0,thread,data+i,0,thrdids+i);  
    }  
  
    for(int i = 0; i < THREADS; i++) {  
        WaitForSingleObject(threads[i], INFINITE);  
        printf("Thread %d completed: %ld\n", i+1, data[i].retval);  
        CloseHandle(threads[i]);  
    }  
    return 0;  
}
```

Wątki w Windows NT

```
C:\> cl prog.c
C:\> prog
main() started...
Thread e30d started: 'Thread #1!'
Thread e28d started: 'Thread #3!'
Thread e34d started: 'Thread #2!'
Thread e34d finished
Thread e28d finished
Thread e30d finished
Thread 1 completed: 5
Thread 2 completed: 3
Thread 3 completed: 4
C:\>
```

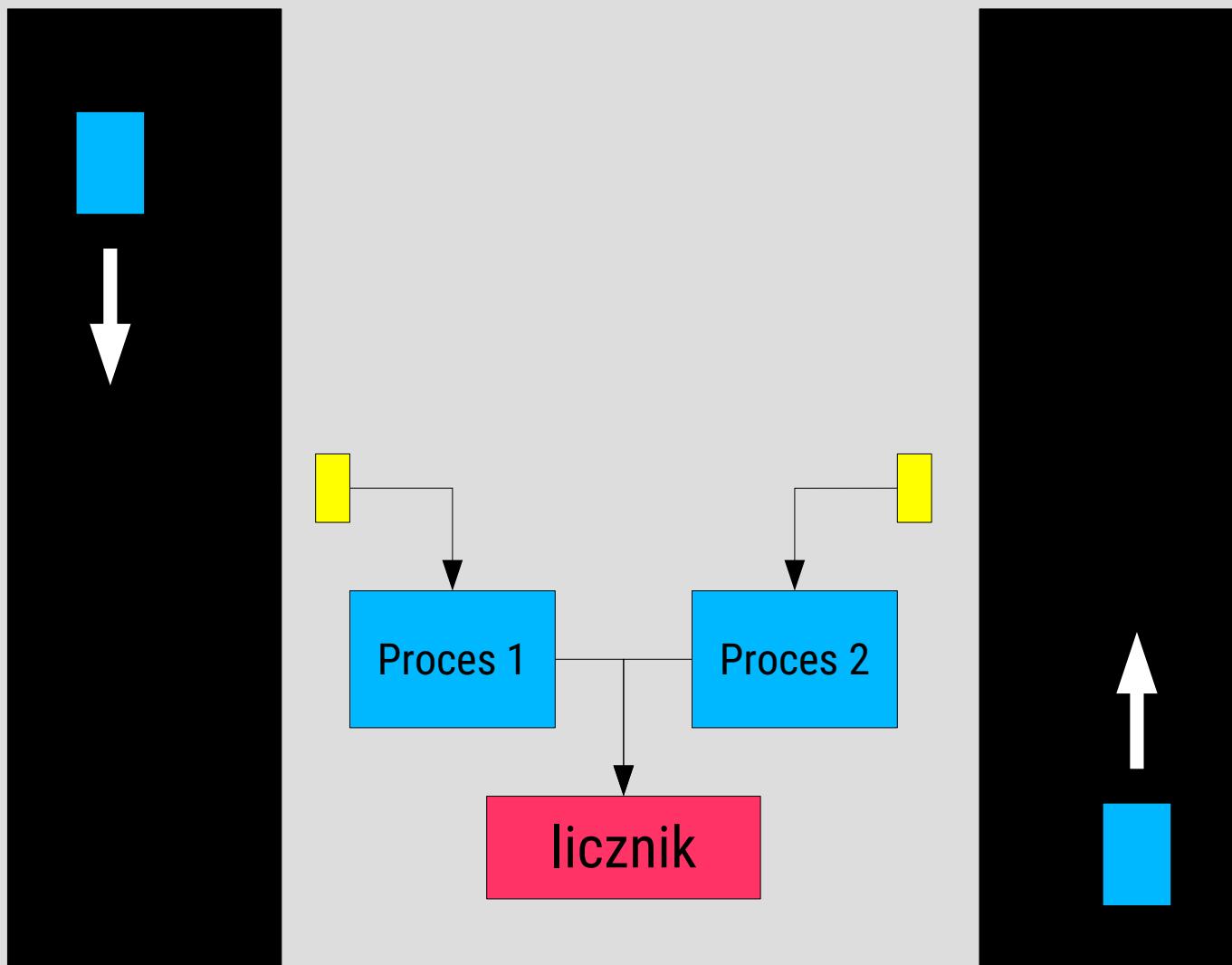
Wątki jądra w Linuksie

- oprócz funkcji systemowej `fork()` Linux posiada także funkcję systemową `clone()`, która umożliwia tworzenie oddzielnego procesu dzielącego przestrzeń adresową procesu macierzystego
- istnieje możliwość wyspecyfikowania, co ma być dzielone
- taki proces zachowuje się niemal jak oddzielny wątek
- Linux nie rozróżnia procesów i wątków – z punktu widzenia jądra wątki są osobnymi procesami

Wątki w JVM

- wątki na poziomie języka programowania
- realizowane przez JVM
- konieczne odwzorowanie w wątki jądra systemu macierzystego
- zależy od implementacji JVM w danym systemie.

Zagadnienie przykładowe

Zagadnienie przykładowe

Beztroski kod procesu licznika:

```
while(1) {  
    czekaj_na_sygnal_z_czujnika();  
    licznik = licznik + 1;  
}
```

Pojawiają się błędy zliczeń - dlaczego?

Zagadnienie przykładowe

Ostrożniejszy kod procesu licznika:

```
flaga = 0;  
while(1) {  
    czekaj_na_sygnal_z_czujnika();  
    while(flagi != 0) ;  
    flaga = 1;  
    licznik = licznik + 1;  
    flaga = 0;  
}
```

Nadal działa źle - dlaczego?

Sekcja krytyczna

Definicja:

Sekcja krytyczna – fragment kodu uzyskujący dostęp do dzielonego zasobu, który to kod może być wykonywany w co najwyżej jednym procesie (wątku).

Aktualizacja licznika jest **sekcją krytyczną**.

Sekcja krytyczna

Schemat konstrukcji procesu z sekcją krytyczną:

```
while(1) {  
    wejście;  
    sekcja_krytyczna;  
    reszta;  
}
```

Sekcja krytyczna

Warunki poprawności rozwiązania problemu SK:

Wzajemne wykluczanie – jeżeli jeden proces jest w sekcji krytycznej, to nie ma tam żadnego innego procesu.

Postęp – jeżeli żaden proces nie wykonuje swojej sekcji krytycznej oraz istnieją procesy, które chcą wejść do sekcji krytycznej, to tylko procesy nie wykonujące swoich reszt mogą konkurować o wejście do sekcji krytycznej, a wybór jednego nie może być odwlekany w nieskończoność.

Ograniczone czekanie – między chwilą zgłoszenia chęci wejścia do sekcji krytycznej, a faktycznym wejściem musi istnieć graniczna wartość liczby wejść innych procesów.

Algorytm Dekkera

- Teodor J. Dekker (ur. 1929) – holenderski matematyk
- historycznie pierwsze poprawne rozwiązanie problemu sekcji krytycznej
- spełnia wszystkie trzy warunki
- rozwiązuje dostęp do sekcji krytycznej dla dwóch współpracujących procesów
- kłopotliwy przy uogólnianiu na n procesów
- kłopotliwy przy próbie zabudowania w jądrze jako usługa systemu operacyjnego

Algorytm Dekkera

<pre>f1 = 0; f2 = 0; np = 1; (albo 2 - bez znaczenia) f1 := 1; while(f2 == 1) { if(np != 1) { f1 := 0; while(np != 1) ; f1 := 1; } } <sekcja krytyczna> np := 2; f1 := 0;</pre>	<pre>f2 := 1; while(f1 == 1) { if(np != 2) { f2 := 0; while(np != 2) ; f2 := 1; } } <sekcja krytyczna> np := 1; f2 := 0;</pre>
---	---

Rozkaz maszynowy TS (Test & Set)

- składnia:

TS(zmienna)

- działanie:

zmienna = 1

- wynik:

wartość zmiennej **przed** podstawieniem

- gwarantowana atomowość (rozkaz jest wykonywany przy zablokowanych przerwaniach)
- po raz pierwszy pojawił się w komputerze IBM/360

Rozkaz maszynowy TS (Test & Set)

przykład użycia w dostępie do sekcji krytycznej:

```
while(TS(flag)); // czekanie na zwolnienie SK
sekcja_krytyczna();
flag = 0;           // wyjście z SK
```

Rozkaz maszynowy XCHG (eXCHanGe)

składnia:

XCHG(zmienna1, zmienna2)

działanie:

zamiana wartości dwóch zmiennych

wynik:

wartość zmiennej2 **przed** podstawieniem

- gwarantowana atomowość
- dostępny w procesorach x86 Intela

Rozkaz maszynowy XCHG (eXCHanGe)

przykład użycia w dostępie do sekcji krytycznej:

```
mojaflaga = 1;  
while(XCHG(mojaflaga,globalna_flaga)) ;  
sekcja_krytyczna();  
globalnaflaga = 0;
```

Rozwiążanie dla n procesów

- algorytm piekarni (ang. *bakery algorithm*)
- założenia:
 - przed wejściem do SK każdy proces otrzymuje numer
 - proces z najniższym numerem wchodzi do SK
 - jeśli P_i i P_j dostały ten sam numer i $i < j$, to P_i wchodzi pierwszy
- potrzebne zmienne:
 - bool wybieranie[N] = { false, false, ... }
 - int numer[N] = {0, 0, ... }

Rozwiążanie dla n procesów

```
do {  
    wybieranie[i] = true;  
    numer[i] = max(numer) + 1;  
    wybieranie[i] = false;  
    for (j = 0; j < n; j++){  
        while (wybieranie[j]) ;  
        while ( numer[j] != 0 &&  
                (numer[j] < numer[i] || i < j)) ;  
    }  
    sekcja krytyczna  
    numer[i] = 0;  
    reszta  
} while (1);
```

Semafony

- semafor (*semaphore*) – pierwszy mechanizm synchronizacyjny w językach wysokiego poziomu (*Dijkstra, 1965*)
- **semaphore** – abstrakcyjny typ danych;
- **semaphore S**;
zmienna semaforowa o wartościach całkowitych

Semafony

Operacje na semaforze:

zajęcie semafora (P - *hol. passeren, proberen*)

```
P(S)
{
    while (S <= 0) ; // czekaj
    S--;
}
```

Semafony

Operacje na semaforze:

zwolnienie semafora (V - hol. *vrijmaken, verhogen*)

```
V(S)
{
    S++;
}
```

Semafony

warunki dodatkowe:

- operacje **P** i **V** muszą być zrealizowane jako atomowe (!)
- mogą być dostarczane przez system operacyjny bądź realizowane jako funkcje biblioteczne
- semafor ogólny (ang. *counting semaphore*) – $S = \{0..n\}$
- semafor binarny (ang. *binary semaphore*) – $S = \{0..1\}$
- semafor ogólny można zaimplementować przy pomocy semafora binarnego i odwrotnie

Semafony - implementacja

- wada semafora zdefiniowanego wcześniej: operacja P zawiera aktywne czekanie (ang. *busy waiting*) → marnowanie cykli procesora
- semafor tak zdefiniowany nazywany jest *wirującą blokadą* (ang. *spinlock*).

Semafony - implementacja

implementacja semafora bez aktywnego czekania:

semafor rozumiany jako struktura (nie jako wartość całkowita):

```
typedef struct {
    int value;
    struct process *L; /* lista procesów */
} semaphore;
```

system operacyjny powinien dostarczać dwie poniższe usługi:

`block()` – wstrzymuje (blokuje) proces, który ją wywołuje;

`wakeup()` – wznowia zablokowany proces (zmienia stan na gotowy);

Semaforы – implementacja P

```
void P(semaphore S)
{
    S.value--;
    if (S.value < 0) {
        // dodaj ten proces do S.L;
        block();
    }
}
```

Semaforы – implementacja V

```
void V(semaphore S)
{
    S.value++;
    if (S.value >= 0){
        // usuń jakiś proces P z S.L;
        wakeup(P);
    }
}
```

Semafora – użycie

```
semaphore S;  
:  
P(S);  
sekcja_krytyczna();  
V(S);  
:
```

Semaforы - problemы

zakleszczenie (blokada) (ang. *deadlock*) → kilka procesów czeka na zdarzenie, które może być wywołane tylko przez jeden z czekających procesów.

```

process P0
{
    P(S);
    P(Q);
    :
    :
    V(S);
    V(Q);
}

```

```
process P1
{
    --> P(Q);
    --> P(S);
    :
    :
    V(Q);
    V(S);
}
```

Muteksy

- **mutex** (od ang. *MUTual Exclusion*) – uproszczony semafor binarny
- dostarcza dwie atomowe operacje:
 - **lock** - wejście do sekcji krytycznej: wstrzymuje wykonanie wywołującego go procesu/wątku do chwili zwolnienia SK, a następnie zajmuje ją
 - **unlock** - wyjście z sekcji krytycznej: zwolnienie SK
- implementowany jako funkcja biblioteczna lub jako usługa systemu operacyjnego

Muteksy w bibliotece pthread

- **mutex** jest reprezentowany przez daną typu:

`pthread_mutex_t`

- dana tego typu może zostać zainicjowana na dwa sposoby:
 - funkcją `pthread_mutex_init()`
 - przez przypisanie symbolu `PTHREAD_MUTEX_INITIALIZER`

```
pthread_mutex_t mutex = PTHREAD_MUTEX_INITIALIZER;
```

Muteksy w bibliotece pthread

- zajęcie SK wykonuje funkcja:

```
int  
Pthread_mutex_lock(pthread_mutex_t *mutex);
```

- w argumencie przekazuje się wskaźnik na zajmowany mutex
- funkcja zwraca:
 - 0 w przypadku powodzenia
 - w przeciwnym przypadku kod błędu

Muteksy w bibliotece pthread

- zwolnienie SK wykonuje funkcja:

```
int  
pthread_mutex_unlock(pthread_mutex_t *mutex);
```

- w argumencie przekazuje się wskaźnik na zwalniany mutex
- funkcja zwraca:
 - 0 w przypadku powodzenia
 - w przeciwnym przypadku kod błędu

Muteksy w bibliotece pthread

- schemat użycia muteksu:

```
pthread_t mymutex = PTHREAD_MUTEX_INITIALIZER;  
  
void *thrd(void *data) {  
    :  
    pthread_mutex_lock(&mymutex);  
    // sekcja krytyczna  
    pthread_mutex_unlock(&mymutex);  
    :  
}
```

Muteksy w Windows NT

- **mutex** jest reprezentowany przez daną typu:

HANDLE

Muteksy w Windows NT

- utworzenie muteksa wykonuje funkcja:

```
HANDLE WINAPI CreateMutex(  
    LPSECURITY_ATTRIBUTES lpMutexAttributes,  
    BOOL                bInitialOwner,  
    LPCTSTR             lpName  
) ;
```

- w wypadku powodzenia funkcja zwraca uchwyt nowego muteksa
- w razie niepowodzenia funkcja zwraca **NULL**

Muteksy w Windows NT

- parametry funkcji `CreateMutex()`:
`LPSECURITY_ATTRIBUTES lpMutexAttributes,`
- wskaźnik na zbiór atrybutów zabezpieczeń nowego mutexa albo
`NULL` jeśli mutex ma posiadać atrybuty domyślne

Muteksy w Windows NT

- parametry funkcji `CreateMutex()`:
`BOOL bInitialOwner`
- jeśli ma wartość różną od zera, mutex zostanie utworzony i od razu **zajęty**
- jeśli równe zero, mutex jest tylko tworzony

Muteksy w Windows NT

- parametry funkcji `CreateMutex()`:

`LPCTSTR lpName`

- łańcuch określający nazwę tworzonego muteksa (przydatne, jeśli do tego samego muteksa odwołują się różne procesy – w takim przypadku różne wywołania `CreateMutex()` z tą samą nazwą odnoszą się do tego samego muteksa)
- jeśli `NULL`, tworzony jest tzw. *mutex anonimowy*

Muteksy w Windows NT

- zajęcie muteksa wykonuje znana już nam doskonale funkcja:

`WaitForSingleHandle()`

Muteksy w Windows NT

- zwolnienie muteksa wykonuje funkcja:

```
BOOL WINAPI ReleaseMutex(HANDLE hMutex);
```

- parametrem funkcji jest uchwyt zwalnianego muteksa
- funkcja zwraca wartość różną od zera w razie powodzenia i zero w przeciwnym przypadku

Muteksy w Windows NT

- schemat użycia muteksu:

```
HANDLE mutex;  
  
int main(void) {  
    :  
    mutex = CreateMutex(NULL, FALSE, NULL);  
    :  
}  
  
DWORD WINAPI thrd(LPVOID *data) {  
    :  
    WaitForSingleObject(mutex, INFINITE);  
    // sekcja krytyczna  
    ReleaseMutex(mutex);  
    :  
}
```

Semafora - problemy

(za)głodzenie (blokowanie nieskończone) (ang. *starvation*) → proces nie zostaje wznowiony, mimo że zdarzenie, na które czeka występuje dowolną liczbę razy – za każdym razem, gdy proces ten mógłby zostać wznowiony, wybierany jest inny czekający proces.

Klasyczne problemy synchronizacji

Producent i Konsument

- dwa rodzaje procesów: Producent i Konsument
- Producent i Konsument dzielą wspólny zasób - bufor dla produkowanych (konsumowanych) jednostek
- Producent wytwarza produkt, umieszcza go w buforze i rozpoczyna pracę od nowa
- Konsument pobiera produkt z bufora i przetwarza go
- Problem → synchronizacja procesów, aby producent nie dodawał nowych jednostek, gdy bufor jest pełny, a konsument nie pobierał, gdy bufor jest pusty

Klasyczne problemy synchronizacji

szkic rozwiązania:

- Producent jest usypany w momencie, gdy bufor jest pełny
- Konsument, który pobierze element z bufora, budzi proces producenta, który uzupełnia bufor
- Konsument próbujący pobrać z pustego bufora jest usypany
- Producent po dodaniu nowego produktu umożliwi dalsze działanie konsumentowi
- rozwiązanie może wykorzystywać komunikację międzyprocesową z użyciem semaforów
- nieprawidłowe rozwiązanie może skutkować zakleszczeniem
- rozważyć można również uproszczoną wersję problemu z buforem o nieograniczonej pojemności, a także trudniejszą z większą liczbą Producentów i Konsumentów

Klasyczne problemy synchronizacji

```
Semaphore pełny = 0;
Semaphore pusty = ROZMIAR_BUFORA;

process producent() {
    while (1) {
        produkt = produkuj();
        P(pusty);
        dodajProduktDoBufora(produkt);
        V(pełny);
    }
}

process konsument() {
    while (1) {
        P(pełny);
        produkt = pobierzProduktZBufora();
        V(pusty);
        użyjProdukt(produkt);
    }
}
```

Klasyczne problemy synchronizacji

Czytelnicy i Pisarze

- dwie grupy procesów
- Czytelnicy i Pisarze konkurują o dostęp do wspólnej czytelni
- Czytelnik odczytuje informacje zgromadzone w czytelni i może to robić razem z innymi czytelnikami
- Pisarz zapisuje nowe informacje i musi przebywać sam w czytelni

Klasyczne problemy synchronizacji

szkic rozwiązania:

- Czytelnik powinien wejść do czytelni najszybciej jak to możliwe → możliwość zagłodzenia pisarzy
- Pisarz powinien wejść do czytelni najszybciej jak to możliwe → możliwość zagłodzenia czytelników
- Czytelnicy i pisarze wpuszczani są do czytelni na przemian np. według kolejności zgłoszeń (kolejka), przy czym Pisarze wchodzą pojedynczo, a wchodzący Czytelnik może wpuścić do czytelni wszystkich czekających Czytelników → brak zagłodzenia